

Сюжета на драмата е ординерен. Пред вас е веригата на тесния и скучен провинциален живот. Една безподобна майка, мъртав баща, самотвержен син, слепо очерователно момиче и малко полупарализирано дете, ето героите които по подир ще дадат импулс на една истинска потресающа трагедия.

Четейки драмата „Кикотът на живота“ вие сте в удивление от нейната простота и естественост, тя е лишена от всекакви симптоми на маниерчене, мегаломачия и опъване на фразите до фалшивата и безидейна порада. Тя ви очаровава с своята семпла елегантнос и непосредствена топлина. Всичко в нея е уместно кжсо и категорично.

Още в първия си акт драмата ви вжвежда в онези безсветлини и неприветни ущелия на живота, кждето ригористичната действителност е снела сетното розово било от илюзия.

Тежката атмосфера напоена с тамян и изпарения, тжмните хора залутани из тесния коридор кат привидения, горящите плахи свещи, риданията над мржтвия и бавния протжжен звжн на камбана, секаш в тая нема сцена е символизиран мудния и страшен кортеж на живота. Тук хората сж сенки в тжмен безизход, свещите тлеющи надежди, риданията — вечното неотмено страдание и финала — смжртта. Това е живота с целото си неизмено сждаржание. Тук вие, секаш присжтствувате на некоя древно гжрцка трагедия, не по обстановка и герои, а по онова подтискващо чувство, онова злокобно витающо повеление на Фатума, тази страшна величествена и неосезаема сенка, която се нарича Провидение, сждба.

Малката преходна радост, която за миг спохожда, този кржг от страдалци, краткото затишие пред катастрофолния прелом, с измамата зад която живота диво ще се изкикоти е удивително верно представена. Следейки драмата вас ви обхваща песимизжма, пред вас нападат мрачните дипли на живота, из които сторжки хищни ржце на страданието, измамата, мизерията и неджзите разкжсват всред „кикот“ в вахканален прехлас слабата и малка в борбата си с тях човешка душа. За миг вие искате да си отджхните, да закриете взор пред тайствения и потресающ прозор от хилядите прозори на лабиринта—живот. Вие виждате задкулисните страдания на душата, която се гжрчи, реве и бие в обрача на своето унаследено безсилие.

Не правя детайлен анализ на драмата, нито да изнеса онези дефекти и преимущества, сжществуващието на, които не може да се отрече. Аз изказах само общите си впечатления от нея без всекакво хиперболичене, а на героите друг жжт ще се спра подробно.

Рена П Попова